

Графица-та. Не хуртувай нищо за лавровы вѣнцы и славѣ, любезный супруже! защото е само сновидѣніе и суєтно мечтаніе. — Азъ не ща да мисля за никаква другѣ славѣ, но само за твоѣ-тѣ любовь; ты си ми сичко на тойзи свѣтъ. Помисли! какъ ще останѣ сама безъ тебе, какъ ще тѣжѣ за тебе като гѣлабица за гѣлабѣть-си! Та знаемъ ли че подъ това сърце носѣ залогъ-тъ на наша-та нѣжна любовь, кой то не разрѣшимо ма съединава съ тебе, и такъвѣзи ищешъ да ма оставишь. — Ахъ, Боже, Боже мой! зеръ да не та види наше-то чедо нито съ първы-тъ си погледъ, нито да се осмихне умилно на тебе! — А чы, какъ та баремъ това невъзпира, любезный супруже! зада приемнешъ и прегърнешъ въ родителски-тъ си обвѣта твоє-то първенче. Ахъ може да е — о страшна полысль — това послѣднѣо вижданіе — — — а азъ бѣдна това не могѣ преживѣ; и то, щомъ излѣзе на свѣтъ, ще остане сираче.

Графъ-тъ. Ты не дѣй скърби толкова, любезна супруго, наша-та побѣда ще бѣде награжденія; ты ще мя видишь увѣнчанъ съ найизрачны лавровы вѣнцы, и само това ще ся покажѣ за твоѣ-тѣ любовь по достоянъ; а наше-то чедо, на кое-то ще покажѣ примѣръ достовнъ за подраженіе, ще бѣдѣ по миличакъ и по драгичакъ. Тѣй распѣди отъ тебе тѣзи печаль, коя-то мя хвърла въ отчаяніе. Вѣрвай ми, ты ще бѣдешъ първа-та, коя-то ще похвалишь мое-то постоанство.

Графица-та. А какво неможс Сигфридъ да уговора! Азъ ще ти вѣрвамъ сичко, но тойзи щемъ, тойзи щить и тази сабѣ, дѣто си запасамъ на кръсть-тъ си, предсказувать ми, — че сега послѣднѣи пѣтъ виждамъ мой-тъ сълзы, тыа сълзы, кои то ми запушавать думы-тъ. —